

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa E. K.

przeciwko D. B.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ewentualnie o ograniczenie

wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje radcy prawnemu P. N. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W sprawie nie występuje podstawa pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r. I CZ 183/04). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga więc nie tylko sformułowania tego zagadnienia ale i przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o istotności zagadnienia. Ponadto skarżący powinien wykazać, że jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie spełnia tych wymagań tym bardziej, że analogicznym zagadnieniem zajmował się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2005 r. II CK 206/05, do którego to wyroku rozstrzygając sprawę w sposób kwestionowany przez skarżącego, odwołał się Sąd Apelacyjny. Skarżący nie wykazał, że wyrok ten zawiera wykładnię prawa wymagającą reasumpcji. Okoliczność zaś, między małżonkami nie istnieje już wspólność ustawowa nie jest też na gruncie przepisów o prowadzeniu egzekucji okolicznością nową, wymagającą wypowiedzi Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu uchwały z dnia 3 kwietnia 1980 r. III CZP 13/80 Sąd Najwyższy wyraził pogląd,

że pomimo wyłączenia wspólności ustawowej (a w okolicznościach sprawy niniejszej - ustania wspólności ustawowej na skutek rozvodu) wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z majątku, który byłby (był) objęty wspólnością.

W świetle powyższego sformułowane zagadnienia nie stanowią podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu w postępowaniu kasacyjnym należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi skarżącego pozwanego orzeczono na podstawie § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 1 oraz § 15 pkt 1 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).